

**Universiteit
Leiden**
The Netherlands

Stage op Capitol Hill

Halem, J. van

Citation

Halem, J. van. (2002). Stage op Capitol Hill. *Bestuurskundige Berichten*, 17(2), 20-21. Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3234477>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](#)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3234477>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Stage op Capitol Hill

Joost van Halem

Stage lopen bij het U.S. Congress is bijzonder genoeg om er een enthousiast verslag mee vol te schrijven. Van ambassadeurs ontmoeten en voorgesteld worden aan President Clinton tot meelopen met mijn Congressman in Washington en New York en brieven en nota's opstellen voor zijn staf, het was fantastisch. Overheersend was echter niet enthousiasme maar een bewustzijn van de ernst van de situatie van een land en hoofdstad in oorlog. Deze ernst dringt door wanneer evacuatie en chaos op 11 september gevolgd wordt door een tweede veel langere evacuatie en screening van ook mijn werkplek op de aanwezigheid van restanten van een biologische aanval. Een fysiek onderzoek en een kortstondige medicatie voor miltvuur bevestigen dan alleen nog maar dat het inderdaad geen spelletje is.

Een half jaar eerder solliciteer ik naar een zomerprogramma over minderheden en mensenrechten, *Humanity In Action* geheten. Het aanvinken van een keuzevakje in de sollicitatie doet mij meedingen naar een vervolg op het zomerprogramma, een stage in Washington in het najaar. Als student Bestuurskunde specialiseer ik mij in Vergelijkend en Internationaal Bestuur en uit de eerste hand de Amerikaanse federale overheid zien functioneren en er in mee draaien was 'an option I couldn't refuse'. Veel meer dan meedraaien in een totaal ander politiek en bestuurlijk systeem, het systeem van het machtigste land ter wereld, had ik niet verwacht. Dat vond ik eindelijk al best wel wat!

De stage heeft uiteindelijk veel meer ingehouden dan alleen meedraaien met Steve Israel's staf, daar het hoofdthema mensenrechten en minderheidsvraagstukken goed tot zijn recht is gekomen in wekelijkse seminars en werkbezoeken en discussies met een goed gemotiveerde groep Deense en Nederlandse medestagiaires. *Humanity In Action* heeft naast de stage een uitstekend programma verzorgd, elke vrijdag van de week. Vragen rond beleidsvorming en beleidsimplementatie zijn veel aan bod gekomen rondom minderheidsvraagstukken, mensenrechten en ook internationale én nationale coalitievorming. Vanuit bestuurskundig oogpunt was ook elk artikel in de *Washington Post* en de *New York Times*, elk rapport van de *Congressional Research Service* en elke brief en nota binnen mijn kantoor uitermate boeiend. Daarnaast werkten al mijn medestagiaires voor een andere Member of Congress en door gesprekken heb ik zo tevens geleerd over verschillen binnen het Congress, over het politieke proces van wetgeving in de Amerikaanse zin van het woord.

Professioneel moge duidelijk zijn wat ik aan de stage heb gehad gezien mijn studie. Het bestuur van de Amerikaanse federale overheid heb ik aardig leren kennen, een bestuur in crisistijd was de dagelijkse realiteit en door mijn bestuurskundige bagage kon en kan ik datgene wat er gebeurt vergelijken met andere stelsels en situaties redelijk op waarde schatten. Misschien heb ik nog wel het meest geleerd van de onderdompeling in een echte organisatie, met hiërarchie, de drukte van alledag, structuur, cultuur, leiderschapstijlen en de druk van een uiterst complexe omgeving. Ik snap nu ook waarom 'het enige wat je vooruit brengt, is jezelf' een typisch Amerikaanse gedachte is. Zelfs al heb je niet geheel inzicht in je omgeving, wanneer je geen initiatief neemt gebeurt er helemaal niets.

Op persoonlijk vlak zijn de contacten met de groep stagiaires, de discussies en de confrontaties met totaal verschillende ideeën, persoonlijke achtergronden en

zeker ook cultuurverschillen het meest waardevol geweest. Zo is het Amerikaanse equivalent van 'het gaat aardig' niet 'it's ok' maar 'it's great!'. En hebben Denen de wereld nog veel 'beter' door dan de al behoorlijk betweterige Nederlanders. Culturele verschillen zijn veel belangrijker dan ik dacht, ook tussen 'westerlingen'. Een sterke eigen mening hoeft in zo een diverse groep echter geen spanning op te leveren, maar is juist een pluspunt, zolang de omgangsvormen goed zijn. Een overeenstemming over het belang van mensenrechten en de liefde voor consumptiegoederen waar je

Een fysiek onderzoek en een kortstondige medicatie voor miltvuur bevestigen dan alleen nog maar dat het inderdaad geen spelletje is.

in Amerika 21 voor moet zijn, droegen hier zeker aan bij. Een aantrekkelijke kant van de aangeboden stage was de mogelijkheid wat te kunnen doen voor het mensenrechten beleid in de Verenigde Staten. Als ik iets geleerd heb voor mijn toekomst is het echter wel dat het belangrijk is om idea-

len en de realiteit nooit van elkaar los te koppelen. Natuurlijk was het onmogelijk voor Europese studenten daadwerkelijk veel bij te dragen aan het mensenrechtenbeleid in de VS. Wel vulden vele druppels zelfs de grootste emmer. Mensenrechten waren twintig jaar geleden geen issue in het Amerikaanse buitenlandse beleid. Na jaren lobbyen en vechten door een groeiende groep

idealisten die het ideaal van mensenrechten en de realiteit van het buitenlands beleid aan elkaar wisten te koppelen, zijn mensenrechten nu een van de – in ieder geval officiële – pijlers van het Amerikaanse buitenlands beleid. Het lijkt wonderlijk om na een Amerikaanse stage als de mijne de essentie in te zien van idealen om te wereld ten positieve te veranderen, maar dat heb ik er wel uit gehaald.

Een stage op Capitol Hill, wat doe je ermee? Je zet het op je CV, en je kan je wat meer voorstellen over Amerika, George 'W' en zijn strijd met het Congress. De kennis opgedaan pas ik waarschijnlijk toe in mijn scriptie. En dan? Dan hoop ik bestuurskundige capaciteiten te kunnen inzetten om de wereld een beetje beter te maken. Prima toch!?

